

Vztah dvou karmicky spojených lidí

Robert A. Powell

K chaosu v manželských vztazích, který se objevil zvláště v novější době, došlo k „promíchání“ tří úrovní lásky: duchovní, duševní a fyzické. Je samozřejmě správné chtít každého člověka milovat na duchovní rovině, ale bylo by absurdní přenášet tuto touhu rovněž na fyzickou rovinu a snažit se vstupovat do fyzických vztahů všude, kde je to možné.

Také duševní vřelost přátelského kruhu, tu opravdovou vřelost, kterou můžeme zakusit, nelze poskytovat každému muži nebo ženě či dítěti, protože skutečnou duševní vřelost je možné zažít jen tam, kde již existuje duševní vztah (tj. kde existuje karmický vztah nebo je budován nový vztah). Duševní vřelost, kterou zažijeme s členy vlastního karmického kruhu, může tento kruh přesahovat, navážeme-li kontakt mimo něj, ale je nemožné navazovat přátelský kontakt s každým mužem, s každou ženou a s každým dítětem na této planetě.

Setkání dvou karmicky spojených lidí je často interpretováno nesprávně. Zkušenost světla a vřelosti lásky, kterou dva lidé mohou vůči sobě navzájem pociťovat, může být až příliš často znamením opravdové lásky ve smyslu manželské lásky. Je to přirozeně pravá láska! A je jen správné, že členové karmického kruhu vůči sobě pociťují toto světlo a vřelost. Ale bylo by omylem tuto zkušenost hned považovat za pravou lásku s požadavkem jejího naplnění na fyzické rovině, které vlastně patří k manželské lásce. Moudrost zásnub spočívá právě v tom, abychom se ještě předtím, než bude duševní vztah naplněn v manželství jako fyzický vztah, mohli vyhnout případným omylům. (Nakonec volba, s kým chceme prožít zbytek života, není nedůležitá!) Přirozeně se může přihodit, že bliženecké duše se navzájem hned poznají, nebo že setkání s „vyvoleným“ je intuitivně prožíváno tak, že není pochybnosti o správnosti tohoto svazku, ale v takových případech bude svědčit o moudrosti, necháme-li uplynout nějaký čas, než se duševní vztah naplní také na fyzické úrovni. Tento čas může pomoci zintenzivnit vědomí posvátné povahy fyzického spojení manželství.

Pochopení tří úrovní lásky - duchovní, duševní a fyzické, je tedy jedním z léků, který pomáhá řešit problém rostoucího chaosu manželských vztahů a lidských vztahů vůbec. Přispívá k ujasnění, k jaké oblasti současný vztah lásky náleží, když například vdaná žena, která při nové známosti zažije lásku jako světlo a teplo, ji pozná jako karmický vztah, jako setkání s někým z jejího karmického kruhu. Má-li tato žena vědomí o třech úrovních lásky, bude s to nejen vnitřně uznat lásku, která je snad pociťována oboustranně, ale zároveň si uvědomí, že tato láska náleží k duševní úrovni a nepřipustí, aby tato zkušenost narušovala její trvalý manželství. Naopak, duševní vztahy a také duchovní spřízněnost nemusí manželské (fyzické) vztahy narušovat, ale mohou je dokonce obohatit. Je to otázka vzájemné důvěry manželského páru - uznávat hodnotu a nutnost duševního a duchovního vztahu partnera, ale zároveň s jistotou vědět o věrnosti úplné lásky, kterou vyžaduje manželství. Naprostá láska v manželství může skutečně vytvořit volný prostor, v němž mohou dále růst duševní (karmické) vztahy a duchovní vztahy každého páru. Porozumění ezoterickému významu manželství tak může vést k velkému naplnění života ve všech ostatních lidských vztazích, do nichž člověk vstupuje během života.

Manželství není jedinou cestou k lásce - Terezie z Ávily a Jan od Kříže

K tomu, aby dvě individuality (různého pohlaví) mohly rozvinout svůj tvořivý duchovní potenciál, nemusí svůj silný a plný vztah bezpodmínečně korunovat manželstvím. Jako příklad duševního a duchovního vztahu starší ženy s mladším mužem, v němž obě individuality pozoruhodným způsobem

rozvinuly své duchovní schopnosti, chceme uvést přátelství a duchovní spojení mezi Terezií z Ávily a Janem od Kříže. O dvacet sedm let mladší Jan byl dlouhá léta duchovním vůdcem i „duchovním synem“ Terezie z Ávily. Spolu s dalším mnichem byli prvními, kteří se připojili k Terezii, když začala šířit reformu karmelitánek a připojila k tomu klášter pro mnichy.

Svatá Terezie Ježíšova (Terezie z Ávily) a svátý Jan od Kříže budou vždy držiteli dvojího základu své proslulosti. V křesťanském světě jsou známi jako autoři děl o mystickém životě, která mají vysokou hodnotu mezi mistrovskými díly křesťanské mystiky. Jako původce reformy Bosých karmelitánů si je nepřipomínají pouze karmelitáni, nýbrž všichni, kdo se zajímají o dějiny náboženství.

Za svaté učitele církve byli oba prohlášeni během 20. století - Jan od Kříže roku 1926 a Terezie z Ávily v roce 1970, a to pro neocenitelnou hodnotu mystického života, který vyličili ve svých spisech. Mezi křesťanskými ezoteriky byla proto jejich díla vysoce ceněna jako „učebnice“ autentické mystiky. Také z tohoto důvodu je pro hermetickou astrologii zvláště zajímavé zabývat se osudem těchto dvou osobností.

Osud Terezie z Ávily byl popsán v první kapitole, kde jsme na základě karmicko-astrologického výzkumu objasnili její následující inkarnaci v osobě Richarda Wagnera. Jak je zřejmé ze srovnání konstelaci planet Wagnerova narození a smrti Terezie z Ávily, platí v tomto inkarnačním příkladu jak první astrologické pravidlo reinkarnace, tak druhé pravidlo seřazení ve zvěrokruhu h-Merkur/h-Venuše.

Karmický vztah mezi Richardem Wagnerem a Friedrichem Nietzsche, příkladně ukazuje přenos duševního a duchovního vztahu z jedné inkarnace do další inkarnace. Richard Wagner jako reinkarnovaná Terezie z Ávily a Friedrich Nietzsche jako reinkarnovaný Petr z Alcantary byli k sobě osudově vedeni tak, aby mohl pokračovat jejich dřívější vztah z předchozí inkarnace ze Španělska 16. století. Vztah těchto „duševních přátel“ opět vykvetl s mimořádnou intenzitou. Po sedmi letech přátelství se však jejich vztah tragicky změnil v negativním smyslu a Nietzsche později Wagnera velmi ostře kritizoval ve svém spisu *Případ Wagner*, třebaže v *Ecce homo* napsal: *A tak... Wagnera nazývám velkým dobrodincem svého života..., miloval jsem ho jako nikoho jiného.*

Všimneme-li si nyní vztahu Terezie z Ávily a Jana od Kříže, opět nalezneme metamorfózu tohoto vztahu přeneseného do další inkarnace v 19. století. Jan od Kříže se narodil u Fontiveros nedaleko Ávily 24. června 1542. V 21 letech vstoupil do karmelitánského řádu v Medině a po studiu na univerzitě v Salamance byl roku 1567 vysvěcen na kněze. Ve stejném roce se poprvé setkal s Terezií a připojil se k ní v úsilí o reformu karmelitánského řádu. Když se Terezie stala abatyší nereformovaného karmelitského kláštera (v Ávile), prosila, aby byl Jan od Kříže - *tento velmi svátý otec-bosák*⁵⁰ - jmenován zpovědníkem kláštera. Stalo se to v roce 1572, kdy jejich spolupráce vyústila do velkého zlepšení života kláštera, do vzrůstající odpovědnosti, klidu a svatosti šířící se klášterem. Terezie si Jana od Kříže, tohoto *božského, nebeského muže* natolik cenila, že po jeho smrti napsala: *Ujišťuji tě, moje dcero, že od té doby, co nás opustil, jsem v celé Kastilii nenalezla nikoho jemu rovného, ani žádnou jinou duši inspirovanou takovým úsilím na cestě k nebesům.*⁵¹

Janova činnost zpovědníka v klášteře Ježíše byla v prosinci 1577 náhle ukončena, když byl několika „obutými“ karmelitánskými mnichy odveden a uvězněn v převorství v Toledu. Úder „obutých karmelitánů“ pramenil z jejich rostoucího nepřátelství a z opozice proti reformě. Během svého zatčení napsal mnoho stancí* z *Duchovní písně* a také báseň *Temná noc*. Po osmi měsících na samotce se Janu od Kříže podařilo uprchnout a kvůli ochraně své bezpečnosti potom žil na různých odlehlých místech v Andalusii v jižním Španělsku, kde napsal mnohé ze svých básní a mystických spisů. V roce 1580 dostala reforma „neoblitých“ konečně nezávislý status a spor s „obutými“ karmelitány byl urovnán.

Jan od Kříže ale ještě několik let zůstal na jihu a zpět do Kastílie se v roce 1588 vrátil jako převor hlavního kláštera bosých karmelitánů v Segovii. Pro spor s provinciálem řádu byl ze svého úřadu sesazen a poslán zpět do Andalusie, kde jej zachvátila horečka a v utrpení boje se smrtí zemřel 14. prosince 1591 u Ubedy. Terezie viděla Jana od Kříže naposledy jedenáct měsíců před smrtí (zemřela 4. října 1582). Jan od Kříže cestoval do Ávily, aby se s ní setkal v klášteře sv. Josefa, byl ještě stále jejím zpovědníkem a večer 28. listopadu 1581 s ní měl dlouhý rozhovor.